

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Chodzieży wyrokiem wydanym w dniu 3.11.2017r w sprawie o sygnaturze IIk 257/17 uniewinnił oskarżonego P. S. od zarzutu popełnienia przestępstwa skarbowego opisanego w art. 107§ kks w zw. z art. 9§ 3kks.

Z powyższym wyrokiem nie zgodzili się prokurator i Naczelnik (...)Skarbowego w P..

Prokurator zarzucił wyrokowi;

- naruszenie prawa materialnego w postaci art. 107§ 1kks w zw. z art. 6 ust 1 ustawy z dnia 19.11.2009r o grach hazardowych poprzez błędne uznanie, że przepis art. 6 powołanej ustawy ma charakter przepisu technicznego, podlegającego obowiązkowi notyfikacji.
- błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku polegający na ustaleniu, że oskarżony pozostawał w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego.

Naczelnik (...)Skarbowego w P. zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku polegający na ustaleniu, że oskarżony nie działał w sposób umyślny.

W konkluzji swoich apelacji obaj skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chodzieży.

Sąd odwoławczy zważył co następuje;

Obie apelacje są zasadne i ich uwzględnienie musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku podstawą uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa było przyjęcie przez Sąd, że oskarżony po zapoznaniu się z treścią przepisu art. 4 przepisów przejściowych ustawy z dnia 12.06.2015r o zmianie ustawy o grach hazardowych, z uwagi na nieprecyzyjność tego przepisu, był przekonany, że do dnia 1.07.2016r może prowadzić swoją działalność na dotychczasowych zasadach.

Sąd odwoławczy nie podziela tego stanowiska. Przede wszystkim należy podkreślić, że nowelizacja ustawy, która weszła w życie w dniu 3 września 2015 r. nakazywała oskarżonemu, zaprzestania działalności gospodarczej prowadzonej w sposób opisany w czynie przypisanym. Nowelizacja ta, a przede wszystkim jej art. 14 ust. 1, była notyfikowana Komisji Europejskiej i wbrew wcześniejszym, stanowiskom Sądów powszechnych, Sądu Najwyższego, doktryny i opiniom prawnych korzystnych dla oskarżonego, zmieniała wcześniejszą rzeczywistość prawną i już bezspornie pozwalała na urządzenie gier na automatach wyłącznie w kasynach. Nie można także przyjąć, że przepis art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych depenalizuje w okresie do dnia 1 lipca 2016 r. działalność objętą zarzutem postawionym oskarżonemu. Przedmiotowy przepis przejściowy, który zezwala podmiotom prowadzącym w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2 ustawy nowelizowanej na dostosowania się do wymogów określonych w znowelizowanej ustawie o grach hazardowych do dnia 1 lipca 2016 r., dotyczy wyłącznie podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015 r. (na podstawie koncesji albo zezwolenia - por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt I KZP 1/16). Tymczasem jak wynika z analizy akt sprawy, zatrzymane w lokalu urzędzenia użytkowane były bez wymaganego zezwolenia.

Wbrew temu co podkreśla Sąd Rejonowy treść artykułu 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, jest jednoznaczna i mogła rodzić jedynie prawnie nieuzasadnione wątpliwości. Okoliczność, że w kwestii tej zostało zadane pytanie prawne Sądowi Najwyższemu przez jeden z Sądów i na potrzeby osób prowadzących tego rodzaju działalność co oskarżony bez stosownych zezwoleń powstały pewne opracowania prawne, w których starano się w sposób korzystny dla tych osób dokonywać interpretacji tego przepisu, nie zmienia obiektywnej jego oceny. Słusznie Sąd Najwyższy w postanowieniu, w którym odmówił odpowiedzi na pytanie prawne dotyczące rozumienia

tego przepisu, wprost wskazał, że nie może ulegać wątpliwości, już na gruncie wykładni językowej, że ustawowe określenie adresatów unormowania zawartego w art. 4 ustawy nowelizującej, jako: „podmiotów prowadzących działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2, w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy”, dotyczy tylko tych podmiotów, które w tym dniu spełniały kryteria, o których mowa w powołanych przepisach ustawy o grach hazardowych. Po słowach: „podmioty prowadzące działalność w zakresie...” ustawa w ogóle nie odwołuje się do sfery faktów - nie wymienia określonych dziedzin działalności, elementów czy obszarów, w jakich owa „działalność” ma być prowadzona, ale wprost powołuje stan prawny, stwierdzając, że zakres ten w całości wypełnia zwrot: „...o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2”. Semantyka tego zwrotu zupełnie jasno zatem wykazuje, że dotyczy tych tylko podmiotów, które w dniu wejścia w życie nowelizacji prowadziły działalność w ramach całości unormowań zawartych w wymienionych przepisach. Wprawdzie, jak zauważył Sąd Najwyższy, możliwe jest do wyobrażenia jeszcze bardziej jednoznaczne sformułowanie ustawowe, np. o „podmiotach (...) z 6 ust. 1-3 (...), czy też „na podstawie” tych przepisów, ale byłyby to sformułowania w istocie synonimiczne ze zwrotem: „w zakresie, o którym mowa...”; choć takie zapewne wątpliwości interpretacyjnych by nie wywoływały.

Oskarżony jako osoba profesjonalnie prowadząca działalność gospodarczą, mając świadomość złożoności problemów wynikających z funkcjonowania ustawy o grach hazardowych i wysiłkach jakie Państwo Polskie podejmowało z takim uregulowaniem prawnym tego rodzaju działalności aby mogła ona być prowadzona jedynie na zasadach określonych w ustawie o grach hazardowych, winien wykazać większą ostrożność, niż odwoływanie się do opinii prawnej wydanej przez kancelarię adwokacką, przy ocenie przepisów odnoszących się do jego działalności gospodarczej.

W tej sytuacji nie można podzielić stanowiska Sądu Rejonowego, że dopiero postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 r., wydane w sprawie o sygn. akt I KZP 1/16, rozwiało zasadne prawnie wątpliwości interpretacyjne tego przepisu. W realiach przedmiotowej sprawy należy przyjąć, że oskarżony po dniu 3.09.2015r świadomie wbrew przepisom ustawy prowadził swoją działalność gospodarczą, starając się w sposób instrumentalny wykorzystywać sporadycznie i w sposób nieuzasadniony występujące wątpliwości interpretacyjne dotyczące wspomnianego powyżej przepisu art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu stosowanego postępowania dowodowego dokona ponownej oceny prawnej ustalonego przez siebie działania oskarżonego.

SSO Leszek Matuszewski